

คำพิพากษา

สำหรับศาลใช้

คดีหมายเลขดำที่ ผบธ๑๐๑๙/๒๕๖๕
คดีหมายเลขแดงที่ ผบธ๑๐๓๗๖/๒๕๖๕

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลจังหวัดสุโขทัย

วันที่ ๑๖ เดือน สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

ความแพ้ง

ระหว่าง { บริษัทบริหารสินทรัพย์ ชโย จำกัด โจทก์
 นายวัฒนา ข้าศาสตร์ ที่ ๑
 นายอำนาจ ศรีพิลา ที่ ๒ จำเลย

เรื่อง เช่าซื้อ คำประกัน สิทธิเรียกร้อง

โจทก์ฟ้องขอให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระเงิน ๑๔๘,๓๒๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ

๑๕. ต่อปี ของต้นทุนเงินดังกล่าวนับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์

จำเลยทั้งสองขาดนัดยื่นคำให้การ ศาลเห็นว่าเป็นกรณีที่โจทก์มีคำขอบังคับให้จำเลยทั้งสอง

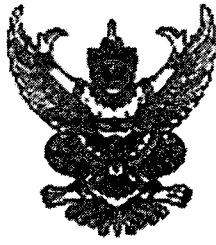
ชำระหนี้เป็นเงินอันไม่อาจกำหนดจำนวนแน่นอน จึงให้โจทก์สืบพยานไปฝ่ายเดียว

พิเคราะห์แล้ว โจทก์มีนายธีรดา ทะเดช นายความโจทก์เบิกความประกอบเอกสาร

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เมื่อวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๖ จำเลยที่ ๑ ทำสัญญาเช่าซื้อรถยนต์ ยี่ห้อ TOYOTA

รุ่น VIOS ปี ๒๐๐๘ หมายเลขทะเบียน กพ ๒๙๑๖ พิษณุโลก ไปจากธนาคารเกียรตินาคิน จำกัด

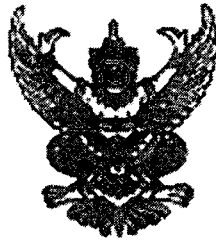
/(มหาชน)..

- ๒ -

(มหาชน) ผู้ให้เข้าซื้อ ในราคา ๔๖๖,๓๙๑.๖๐ บาท ตกลงผ่อนชำระเป็นงวดรายเดือน เดือนละ ๖,๔๗๘ บาท รวม ๗๒ งวด เริ่มชำระงวดแรกวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๕๖ งวดต่อไปภายในวันที่ ๑ ของทุกเดือนจนกว่าจะครบ หากผิดนัดชำระค่าเข้าซื้อสามงวดติดต่อกันและผู้ให้เข้าซื้อมีหนังสือบอกกล่าวทวงถามให้ชำระค่างวดเข้าซื้อที่ค้างภายใน ๓๐ วัน แล้วไม่ชำระ ผู้ให้เข้าซื้อจะมีสิทธิบอกเลิกสัญญาได้ โดยมีจำเลยที่ ๒ เป็นผู้ค้ำประกัน หลังทำสัญญาจำเลยที่ ๑ ชำระค่าเข้าซื้อแก่ผู้ให้เข้าซื้อเพียง ๒๔ งวด และจำเลยที่ ๑ ผิดนัดตั้งแต่งวดที่ ๒๕ ประจําวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๕๘ เป็นต้นมา ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ ผู้ให้เข้าซื้อเข้าครอบครองรถยนต์ เมื่อวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๕๙ ผู้ให้เข้าซื้อขายทอดตลาดรถยนต์ได้ ๑๙๒,๐๐๐ บาท ต่อมาเมื่อวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๖๓ ผู้ให้เข้าซื้อโอนสิทธิเรียกร้องในสัญญาเข้าซื้อแก่โจทก์ โจทก์มีหนังสือทวงถามให้จำเลยทั้งสองชำระหนี้ แต่จำเลยทั้งสองเพิกเฉย มีปัญหาว่าจำเลยทั้งสองต้องรับผิดชอบโจทก์หรือไม่ เพียงใด เห็นว่า สำหรับค่าขาดราคา ๑๑๘,๙๒๐ บาท โจทก์ผู้รับโอนสิทธิเรียกร้องจากผู้ให้เข้าซื้อ เบิกความแสดงให้เห็นได้เพียงว่าจำเลยที่ ๑ ผู้เข้าซื้อผิดนัดไม่ชำระค่าเข้าซื้อตั้งแต่งวดที่ ๒๕ แต่โจทก์มีเพียงหลักฐานการบอกเลิกสัญญาของผู้ให้เข้าซื้อฉบับลงวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ มาแสดงและไม่มีหลักฐานเป็นไปรษณีย์ตอบรับมาแสดงให้เห็นว่าผู้ให้เข้าซื้อส่งหนังสือบอกกล่าวไปยังจำเลยทั้งสองจริง

/หรือไม่...

- ๓ -

หรือไม่ เพื่อจะแสดงให้ศาลเห็นว่าก่อนที่ผู้ให้เข้าซื้อเข้าครอบครองรถได้มีหนังสือทวงถามให้จำเลยทั้งสอง
ร่วมกันชำระหนี้และบอกเลิกสัญญาแล้ว โจทก์มีเพียงคำเบิกความแต่เพียงลอย ๆ เท่านั้นว่าผู้ให้เข้าซื้อ
ทวงถามไปยังจำเลยทั้งสอง ฉะนั้นพยานโจทก์จึงยังไม่มีน้ำหนักเพียงพอให้รับฟังได้ว่าผู้ให้เข้าซื้อดังกล่าว
บอกกล่าวให้ไปยังจำเลยทั้งสองให้ร่วมรับผิดชอบก่อนเข้าผู้ให้เข้าซื้อเข้าครอบครองรถ และถึงแม้จะมีการ
บอกกล่าวจริง แต่เมื่อพิจารณาจากวันที่ปรากฏในสำเนาหนังสือทวงถามและบอกเลิกสัญญากับวันที่
ผู้ให้เข้าซื้อเข้าครอบครองก็เป็นการเข้าครอบครองก่อนครบกำหนดระยะเวลาตามหนังสือทวงถาม
นอกจากนี้เมื่อพิจารณาเอกสารโจทก์โดยตลอดแล้วไม่พบว่าโจทก์มีหลักฐานมาแสดงให้เห็นว่าเมื่อวันที่
๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ ผู้ให้เข้าซื้อเข้าครอบครองรถยนต์ โดยมีการติดเอื้อนหรือตั้งเงื่อนไขให้จำเลยทั้งสอง
ต้องรับผิดชอบไว้ ดังนั้นจึงต้องรับฟังว่าคู่สัญญาตกลงเลิกสัญญากันโดยปริยาย คู่กรณีแต่ละฝ่ายจำต้องให้อีก
ฝ่ายได้กลับคืนสู่ฐานะดังที่เป็นอยู่เดิมตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๙๑ วรรคหนึ่ง
จำเลยทั้งสองจึงไม่ต้องรับผิดชอบในค่าขาดราคา อย่างไรก็ตามสำหรับค่าขาดประโยชน์จากการใช้รถนั้นปรากฏว่า
ที่จำเลยที่ ๑ ใช้รถยนต์ที่เข้าซื้อก่อนนำไปคืนโดยที่ไม่ได้ชำระค่าเช่าซื้อ จำเลยที่ ๑ ต้องใช้เงินเป็นค่า
ขาดประโยชน์จากการใช้ทรัพย์สินให้แก่ผู้ให้เข้าซื้อตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๙๑

/วรรคสาม...

(๓๑ พ.)

สำหรับศาลใช้

- ๔ -

วรรคสาม พร้อมดอกเบี้ย เมื่อโจทก์รับโอนสิทธิเรียกร้องมาผู้เช่าซื้อจึงต้องรับผิดชอบในค่าเสียหายส่วนนี้ สำหรับที่โจทก์ขอค่าขาดประโยชน์วันละ ๓๐๐ บาท เป็นเวลา ๘๘ วัน รวมเป็นเงิน ๒๖,๔๐๐ บาท นั้น เห็นว่า ค่าเช่าซื้อเป็นจำนวนเงินรวมของราคารถยนต์ที่จำเลยที่ ๑ จะต้องชำระกับผลประโยชน์ที่ผู้ให้เช่าซื้อ คำนวณไว้ว่าควรจะได้รับจากการลงทุนต่อเดือน อีกทั้งรถต้องเสื่อมสภาพตามระยะเวลาและระยะ ทางการใช้งาน จึงเป็นไปไม่ได้ที่จะกำหนดค่าขาดประโยชน์ให้สูงกว่าหรือใกล้เคียงหรือเท่ากับค่าเช่าซื้อ ที่จะต้องชำระแต่ละเดือน โดยโจทก์ไม่มีพยานหลักฐานอื่นสนับสนุนว่าสามารถนำออกให้เช่าได้ค่าเช่า อัตรานี้เสมอไป เมื่อคำนึงถึงอัตราค่าเช่าเฉลี่ยทั้งวันที่อาจมีผู้มาขอเช่าและวันที่อาจไม่มีผู้มาขอเช่า ซึ่งผู้ให้เช่าซื้อจะไม่ได้รับค่าเช่าในวันนั้น รวมทั้งค่าเช่าซื้อตามสัญญา ค่างวดเช่าซื้อ และจำนวนเงิน ที่จำเลยที่ ๑ ชำระไปแล้ว จึงเห็นสมควรกำหนดค่าขาดประโยชน์ให้จำเลยที่ ๑ รับผิดชอบต่อโจทก์เป็นเงิน ๑๓,๒๐๐ บาท สำหรับที่โจทก์ขอให้จำเลยทั้งสองชำระดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี นั้น เห็นว่า เมื่อสัญญาเลิกกันแล้ว โจทก์ไม่มีสิทธิเรียกดอกเบี้ยตามสัญญาเช่าซื้อ โจทก์คงมีสิทธิเรียกดอกเบี้ยผิดนัด ในอัตราที่กำหนดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๒๒๔ วรรคหนึ่ง เท่านั้น และปัญหา ประการสุดท้ายมีว่าจำเลยที่ ๒ ต้องรับผิดชอบเพียงใด เมื่อจำเลยที่ ๑ ผิดนัดตั้งแต่งวดที่ ๒๕ ประจำวันที่

/๑ ธันวาคม ๒๕๕๘...

ศาลยุติธรรม Court of Justice

(๓๑ พ.)

สำหรับศาลใช้

- ๕ -

๑ ธันวาคม ๒๕๕๘ แต่โจทก์ไม่มีหลักฐานใด ๆ มาแสดงให้เชื่อว่าผู้ให้เข้าซื้อบอกกล่าวไปยังจำเลยที่ ๒ แล้วจริง โดยโจทก์มีเพียงหนังสือทวงถามฉบับลงวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๖๕ มาแสดงเท่านั้น ที่มีต้นฉบับ และหลักฐานการส่งมาแสดง กรณีจึงเป็นการบอกกล่าวผู้ค้าประกันพันกำหนด ๖๐ วัน นับแต่จำเลยที่ ๑ ผิดนัด ดังนั้นจำเลยที่ ๒ ย่อมหลุดพ้นความรับผิดในดอกเบี้ยและค่าสินไหมทดแทนตลอดจนค่าภาระติดพัน อันเป็นอุปกรณ์แห่งหนี้รายนั้นบรรดาที่เกิดขึ้นภายหลังเพื่อพันกำหนดเวลาแล้วตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา ๖๘๖ วรรคสอง

พิพากษาให้จำเลยที่ ๑ ชำระเงิน ๑๓,๒๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๕ ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าวนับถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๖๕) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ แก่โจทก์ สำหรับอัตราดอกเบี้ยนั้นถ้ากระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาเมื่อใด ก็ให้ปรับเปลี่ยนไปตามนั้น แต่ทั้งนี้ต้องไม่เกินร้อยละ ๕ ต่อปี ตามขอ หากจำเลยที่ ๑ ไม่ปฏิบัติตาม ให้จำเลยที่ ๒ ชำระค่าขาดประโยชน์แทนเป็นระยะเวลา ๖๐ วัน เป็นเงิน ๙,๐๐๐ บาท ฤชาธรรมเนียม และค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีให้เป็นพับ

นายธีรพันธุ์ อุดมสินกุล

ศาลยุติธรรม Court of Justice